

Scénář Paní Markytánová

Paní Milada Markytánová se narodila 8. února 1933 v Kosově. Maminka Ludmila Krejčová se živila prací u sedláků a tatínek Pavel Krejčí pracoval v kamenolomu a poté na pile v Krasíkově. Dětství prožila paní Markytánová v Krasíkově a na otázku, co dělala ve volném čase, nám s úsměvem na tváři pověděla: *„No my jsme toho času nějak moc neměli. Bud' jsme si hráli s míči, hráli honičku, schovávačku a takový. Nebo jsme přišli ze školy, udělali úkoly a museli jsme vzít kozy a jít je napást. A tam jsme lezli po stromech a kde se co dalo - honičky, schovávačky a takový.“*

Mezi naše otázky, na které nás zajímaly odpovědi, patřilo i to, jak paní Markytánová prožila druhou světovou válku. *„My jsme akorát viděli za války jezdit ty bombardovací letadla, když to tak hučelo, jinak jsme neměli žádné vzpomínky, protože k nám nikdo nepřišel. Až potom koncem války, když jezdily ty transporty zajatců, to byl jeden transport za druhým. A jednou jim asi dva utekli, takže jsme slyšeli střílení kolem našich oken směrem k lesu. Jsme bydleli v Kosově, tak dole u lesa, tam jsme najednou slyšeli střílení a pak jsme slyšeli, že jim asi dva nějakí utekli, takže je Němci honili.“*

Když byla o něco starší než my, tak byl její život hodně odlišný od toho našeho. Nebyly dotykové telefony, místo nich lidé používali pevné linky v domácnostech, ani aut nebylo tolik co dnes. Lidé si však dokázali užívat života. Díky tomu, že nebylo tolik vymožeností jako máme dnes, lidé si museli umět poradit s věcmi, které měli doma. Mezi tyto vynálezece patřila i naše pamětnice. *„Anebo když jsem si zlomila nohu, tak chtěla jsem omést pavučiny z okna z venku, ale ne aby mě napadlo otevřít okno. Otvíraly se dovnitř. Já jsem zarazila smetáček a vylezla jsem venku na stolek, ale to byl stolek ze šicího stroje udělaný. A já, jak jsem na to vylezla, stolek se převrátil a já spadla. Kbelík s vodou se mi rozletěl a noha byla včudu. Když jsem se probírala, tak jsem zjistila, že mě vylízá kost z nohy v kotníku.“*

V devadesátých letech patřila rodina paní Milady Markytánové mezi stovky rodin, které postihla povodeň roku 1997. *„Když byla ta povodeň velká v 79'. Jak jsme byli zatopení. To jsme měli vodu až po okna.“*

A co paní Markytánová vzkazuje naší generaci? *„Aby držela pospolu, aby se neštvali mezi sebou, aby se měli rádi vzájemně. Hlavně aby se děvčata nevdávaly brzo a dobře si svého budoucího vybraly.“*